

Nieuwsbrief april/mei 2023

Met mijn broer naar Roemenië.

Van 24 tot 28 april ga ik met Wouko, mijn broer, mee naar Roemenië, om te kijken hoe de stichting "Vrienden voor Roemenië" de mensen helpt in Roemenië en ook een beetje om de klok van onze ouders, aan het lopen te krijgen.

Dinsdag

Het eerste project dat we bezoeken is de school in Premjer. Premjer is een klein dorpje ik stond dan ook vermeld dat er 400 kinderen naar deze school gingen. Ze komen uit de weide omgeving naar de school. De onderwijzeressen vertelden dat sinds de stichting steun geeft de leerprestaties omhoog is gegaan en dat de kinderen gemiddeld genomen langer naar school blijven gaan. Dat is een mooi resultaat. Als steun wilden ze graag weer schoenen voor de kinderen zodat ze naar school kunnen blijven komen. De kinderen waren blij en wisten het nog van de vorige keer dat ze schoenen hadden gekregen. Voor nu hadden we lekkere reepjes meegenomen, die gingen er ook wel in.

Later die middag gaan we naar de familie Banfi, een zigeuner familie en de ouders van Rahela. Daar waar de verharde weg ophoudt begint het zigeuner leven.

Door een vriendje leek het even fout te gaan met de studie van Rahela. Gelukkig blijkt dat de ouders het toch belangrijk vinden voor hun dochter dat ze de studie afmaakt en lerares kan worden. Dat geeft in elk geval hoop.

Later in de week zullen we Rahela zelf ontmoeten.

In de avond ontmoeten we Ester en Gaby. Zij krijgen steun van de stichting voor de studie van hun dochter voor arts en Gaby is een van de vrijwilligers in Roemenië. Helaas heeft Gaby problemen met zijn gezondheid en weet hij nog niet of hij zich wil laten behandelen. Het blijkt dat de gezondheidszorg in Roemenië niet zo goed geregeld is als in Nederland. De mensen zijn goed opgeleid, alleen zijn niet altijd de juiste apparatuur en middelen aanwezig.

In Nederland mopperen we wel eens over ons systeem, maar ik ben blij dat ik in Nederland woon.

De klok loopt nog niet.

Woensdag

In de ochtend bezoeken we de zwarte kerk in het oude centrum van Brasov. Deze kerk heet zo omdat hij een paar keer verbrand is. Van binnen een mooie rustige kerk.

's middags ontmoeten we Fanny met haar twee tweeling meisjes. Ze woont in een 1 kamer appartement en het gaat goed met haar en de meisjes. Het zijn 2 lieve vrolijke meisjes en zover ik het kan

zien is Fanny een lieve moeder voor hen. Om een beeld te geven waar ze van moeten leven: Fanny verdient € 500,- ze krijgt € 100,- alimentatie van de vader van de meisjes.

De huur van het 1 kamer appartement is € 200 voor gas, elektra en water betaald ze € 100,- Blijft er € 300,- over om van te leven in de maand. Fanny krijgt op dit moment geen hulp meer van de stichting, want ze red het met dit inkomen. Ik vind het knap, want het leven is wel iets goedkoper dan in Nederland, maar echt niet zoveel.

Het leek er even op dat de klok het zou doen, maar helaas hij blijft niet doorlopen.

Donderdag

's ochtends gaan we de bergen in. Het is druk met veel schoolklassen, want het is green week in Roemenië. Er wordt niet gewoon les gegeven maar aan speciale projecten gewerkt en excursies gemaakt.

We gaan met een kabelcabine naar boven. Boven op de berg ligt sneeuw en is het koud -6C.

Later die middag bezoeken we de familie Nagy/Nyllass. Het is een Roma familie, van Hongaarse afkomst, maar Roemeens sprekend die illegaal in Roemenië verbleef. Hun leef omstandigheden is erg primitief. Geen gas, licht en stromend water. De kinderen werden in eerste instantie niet toegelaten op de school omdat ze Hongaars waren en geen identiteitsbewijs hadden in Roemenië. Omdat de kinderen Roemeens spreken heeft Lilli er voor gezorgd dat ze een identiteitsbewijs kregen en naar school kunnen gaan. 2 kinderen gaan nu naar school en ze doen het goed.

Ook was er een oma aanwezig die zorgde voor 2 kleinkinderen. Ze vroeg of de stichting deze kinderen ook kon helpen om naar school te gaan. Er wordt aangegeven dat er gekeken gaat worden naar mogelijk heden, maar dat niets beloofd kan worden.

Lilli geeft later aan dat de oma niet de bevoegdheid heeft over de kinderen en dit dus moeilijk is, omdat degene die de bevoegdheid heeft de kinderen elk moment kan weghalen waardoor het werk voor niets is geweest. Dat zal dus eerst opgelost moeten worden. Dit maakt de inzet van Lilli wel waardevol.

In de middag gaan we naar de naschoolse opvang waar Lilli werkt. Lilli is de sociaal werker die veel projecten begeleidt. Bij de projecten die wij bezoeken is ze ook telkens aanwezig, omdat zij de contacten onderhoudt en onze tolk is.

We spreken met 2 meisjes in de naschoolse opvang om een beetje te horen hoe het leven in Roemenië is. Een van de meisjes woonde met 6 personen in een 1 kamer appartement. Dit verbaasde mij enorm. In Roemenië wonen veel gezinnen in een 1 of 2 kamer appartement, dat kunnen wij ons niet voorstellen. Dit is ook de reden waarom werkstukjes op school blijven, thuis is het al erg vol.

Lilli is een lief mens die de kinderen stimuleert om uit hun comfort zone te stappen zodat ze verder komen in de maatschappij.

Aan het einde van de dag ontmoeten we Rahela op de naschoolse opvang waar ze werkt. We spreken met haar

begeleiders die heel tevreden over haar zijn. Ze kwam binnen als een verlegen beetje schuw meisje, maar gaat nu heel goed, lief en vrij met de kinderen om. Ze benadrukken nogmaals dat het heel knap is wat ze tot nu toe heeft bereikt, als zigeunermeisje met een hele andere achtergrond

hier in de kinderopvang te staan. Ook hier is het green week. Met pizzadozen, materiaal uit de natuur en stenen maken ze schilderijen, vogels in een boom.

We gaan met Rahela uit eten om nog wat met haar te praten. Ze geeft zelf aan dat haar vriendje het in eerste instantie niet goed vond dat ze studeerde en werkte, maar dat ze heeft aangegeven dat ze haar studie wil afmaken en wil blijven werken. Wij hebben aangegeven dat dat een verstandige keus is omdat het belangrijk is zodat je een zelfstandig leven kunt leiden. Rahela mag trots zijn op wat ze heeft bereikt. Het mooie van dit project is dat ze de kans krijgt om uit 2 culturen het beste voor haarzelf te kiezen.

De klok gaat het steeds beter doen, maar blijft helaas nog niet doorlopen.

Vrijdag

Vandaag is het de laatste mogelijkheid om de klok aan de loop te krijgen bij de lieve familie Pop. Als we weggaan loopt hij al een uur. De rest van de dag doen we rustig aan een beetje moe van alle belevenissen en indrukken.

's avonds gaan we uit eten met de familie Pop, Lilli en haar man, in een traditioneel Roemeens restaurant. Lekker en gezellig

We weten niet of de klok het nog doet de familie heeft er niet meer opgelet.

Zaterdag gaan we vroeg op weg naar Boekarest. Nu kunnen we de bergen mooi zien, toen we maandag aankwamen was het al donker.

In Boekarest rijden we langs het parlamentspaleis (Casa Poporului). Een heel mooi gebouw met 9 verdiepingen boven- en onder de grond. Helaas kunnen we er niet in, omdat er geen toegangskaartjes meer zijn.

Vlak voordat we het vliegtuig in gaan horen we dat de klok nog steeds loopt.

Het is verbazingwekkend dat op 2,5 uur vliegen van Nederland je nog steeds in Europa bent, maar dat de leefomstandigheden een stuk lager zijn dan in Nederland.

De mensen in Roemenië zijn erg aardig en gastvrij. Ik vond het mooi om te zien wat de stichting vrienden voor Roemenië doet.

Het is een beetje als de klok, je moet behoorlijk veel geduld hebben en energie instoppen om een beetje resultaat te bereiken.

Hierbij bedank ik:

Lilli voor de fijne gesprekken en begeleiding bij de projecten.

Ester en Gaby voor de heerlijke maaltijd

Familie Pop voor de gastvrijheid

Lieve groet, Thea Snijder

U kunt ons steunen door gebed, maar ook financieel door een gift te storten op bankrekening: NL51 RABO 0379 0523 42

Wij wensen u Gods zegen en alvast bedankt

Bestuur Vrienden voor Roemenië